

— Ето, стана така, както ти искаше. Залавяй се за работа.

Тръгналъ тогава боляринътъ Славъ по села и градища да подканя народа къмъ трудъ. А народътъ това и чакалъ. Огласили се полята отъ бодритъ гласове на орачитъ, запъли ручейтъ съ пѣснитъ на сѣячитъ. Веселбитъ по седѣнки и вѣнчавки нѣмали край...

А когато настъпило лѣто, широкитъ български полета се залѣли отъ златото на зрѣлитъ ниви. И хваналъ боляринътъ Славъ своя царъ подъ ржка, извелъ го на полето и рекълъ:



— Погледни, царю честити, не се ли покри цѣлата ти земя съ чисто злато? И това злато е народно злато, не на боляри и царедворци, защото е придобито не съ кръвнини, а съ народенъ трудъ...

Така е, така е! Сто пѣти билъ правъ тоя старецъ. И върналъ се царътъ въ палата и самъ се заловилъ да сѣе — да сѣе просвѣта и наука въ душата на народа. Събралъ той книжовници и учени въ Преславъ да пишатъ книги и проповеди за народа.

— Че просвѣщението народно и то е злато! — повтарялъ често царътъ. — И това злато блести въ ума и сърдцето повече отъ златото по дрехитъ и накититъ.

Настъпили тогава години на всеобщо благоденствие и просвѣта. И нарекли лѣтописцитъ това време отъ българската история „Златниятъ вѣкъ на царъ Симеона“.

Николай Фолъ